

IOAN LILĂ

ACUARELE

POEZII



SEMĂNĂTORUL - Editura online
Octombrie 2011

VEZI PASĂREA CUM ZBOARĂ

Vezi pasărea cum zboară
Cu aripile-ntinse
Pe cerul care-și ține
Făcliile aprinse

Și noaptea se așterne
Ca o cenușă fină
Adorm în iarba verde
Insectele-n surdină

Tonuri de gri albastre
Fâșii de aur pur
Și verde, numai verde
Se-ntinde împrejur

Portocalii corole
Petale violete
Și trupuri arcuite
Pe ape desuete

În lanuri arde cerul
Focul le-a amețit
Se-mbată de plăcere
De-atât de mult iubit

Și-abia spre dimineață
Roua strălucitoare
Așterne pe câmpie
Covoare de răcoare

S-a copt lanul de grâu
E unduios și tandru
Macii sânt mici făclii
Umbrite de leandru

Pe țărml ca zăpada
Fluturi portocalii
Cu aripile blânde
Par ruguri sau făclii

A-mbătrânit zăpada
Și rece s-a topit
Tu m-ai uitat se vede
Sau nu m-oi fi iubit

ARS POETICA

Încercând s-arunc în aer Universul cu o floare
M-am trezit cuprins cu totul de-o ascetică mirare.
Peste stele ploua dulce cu arome de magnolii,
Iar în zilele senine cerul era ros de molii.

N-aveam nici un punct de care să-mi sprijin nesăbuița,
De-a mă mai juca de-a norii chinuind în van penița.
Floarea soarelui albastră devenea din clipă-n clipă -
Pasărea aia măiastră-și ducea zborul sub aripă.

Și eternitatea, blândă, înflorea sub fusta verii,
Ce-și rotea miezul fierbinte și duios ca al muierii.
Și s-a copt și era dulce ca o pară parfumată,
Timpul mi-a-nflorit pe tâmple într-o clipă deșăntată.

Și mi-am pus gândurile toate într-o urnă princiară,
Buburuze de zăpadă am cules - cu iz de vară,
Și am învățat să scutur de omizi livada tristă,
Universul nu-i mai mare decât este o batistă.

Timpul vag se răsucește încercând să se ascundă
În cosița unei fete, sub agrafe sau sub fundă,
Spațiul dintre două mere este însă infinit -
Mi-au rămas numai dorința și-amintirea c-am iubit.

AZI NOAPTE IN FEREAȘTRA AU INFLOTIT SALTIMII

Azi noapte în fereastră au înflorit salcâmii,
Am auzit cocoșii spărgând în cioburi cerul.
Pe iarba din grădină s-au presărat luceferi –
Sporindu-mi mie-n taina tăcerii tot misterul

Și tu, ca o sclipire, te-aprinzi în ființa mea,
Și nu mai știi pe unde mai hoinăresc și azi.
O lacrima lucește în ochii tăi de nimfă,
Dar tu ești încă neaua ce nesfârșit mă arzi

Aș vrea să-ți dau și luna și cerul plin de stele
Nimic nu e mai dulce decât privirea-ți blândă
În mine se zbat munții și visurile-mi toate
Râvnindu-te năvalnic se-ascund și stau la pândă

Azi noapte în fereastră salcâmii-au înflorit
Pentru a mia oară m-au amețit cu șoapte
Te mai doresc iubito cât încă n-am pierit
Și-n sufletu-mi aievea mai am o zi și-o noapte

Că sânt de fericire zdrobit în mii de cioburi
În care se reflectă făptura-ți grațioasă
Și dulcea ta tăcere te face și mai gravă
Lăsându-mă să-ți sorb esența mătăsoasă

BAZARUL VIEȚII

Pe masa de sticlă foșnește ziarul –
Își deschid muierile aprozarul.
Ce vând ele ? Umbre aromate,
Cu gust de coapse bronzate !

Ia să cumpăr și eu ceva udătură,
Bună de clătut pentru gură -
Și să mă desfăt cu buzele lor carnoase,
Până îmi dă plăcerea prin oase.

Pune-ți, femeie, fânul tău dulce,
La botul calului meu, că vrea să se culce...
Da' nu poate fără un pic de hârjoană,

Prin poiana umedă de pofte de codană.

CLAILE DE FIN

Voi care plângeți fără încetare,
Lovindu-vă de viață ca de-un copac bătrân,
Voi care zilnic implorați iertare,
Priviți cum cresc pe dealuri căpițele de fân,

Cum se aștern tăcute pe cer ca niște stele
În ele se-odihnește eternitatea crudă.
Căpițele sânt fete cu pletele rebele -
Și ploaia le răsfață, zglobește, și le udă.

Priviți apoi copacii cum lenevesc pe dealuri.
Livezile sânt raiuri de care ați uitat.
Căzuți în lumea asta vă zbateți între maluri
Ca marea-nvolburată și totuși e păcat

În suflete lumina v-a înghețat târzie,
Nu mai iubiți nimica, v-ați izolat în plâns,
Dar mai aveți o șansa, dacă va fi să fie,
Să vă scăldați în lacrimi și să muriți de răs.

POEM FARA SUBIECT

De ce-ar avea subiectul atâta importanță,
Într-un poem în care nimic nu-i important,
Se-ntreabă și soldatul ce stă la manutanță,
Strivit subit de lene, dar instruit, pedant.

Pe rafturile pline cu straie de paradă
Zac multe uniforme de generali vestiți.
Și stau atâtea haine, vipuști ce or să cadă,
Păzite bunăoară de mânji neinstruiți.

Pe deal sânt micșunele și păpădii duioase.
O clipă suflă vântul și le-a și risipit.
Doar clăile de fân tronează serioase,
Vii catedrale-n care și timpu'a ațipit.

PLOUA CUMPLIT

Ploua cumplit și-aveai rochița udă
Ți se lipea de sânii ce-mi încăpeau în palme
Și tremurai în ploaie, suavă paparudă,
Sub cerul ploii dense cu recile-i sudalme

Și-atunci te-am luat în brațe, dulceața unui vis,
Mi te-ai lipit de suflet și mi te-ai dat miresă,
În clauza adormită ne-am scufundat ca-n vis
Mi-ai tremurat în brațe sub ploaia de mătasă

CATRENE CAUSTICE

Verdele zăpezii cu aiurit contur
Ne dă dimensiunea cuvântului sperjur,
Roșeața cea timidă a fetei și bujorul
Ce îi redă dulceața și-i arde obrăjorul

Dar ce este minunea, speranța în iubire,
Decât această ceață vibrând de fericire...
Dumnezeiască este această-ncremenire
În ce ne-a dat natura... eternă pomenire !

23/06/2011

CE JOC NEBUN ÎNCINGE VÎNTUL

Ce joc nebun încinge vîntul
Ți se strecoară pe sub fuste
Iar mie-mi spulberă cuvîntul
În zările și-așa vetuste

Te mîngîie atît de dulce
Te simt cum tremuri excitată
Mai bate iar și-o să apuce
Să-ți guste miezul tău de fată

Delicatețea ta cu care
Mă îmbătați din seară-n zori
Azi bate vîntul pe cărare
Iar tu mă lași de dor să mor
08 august 2010-08-02 Franța

VARA ESTE ATÎT DE DULCE

Vara este atît de dulce
Cireșele te amăgesc
Cu gustul lor suav ceresc
În care toamna-o să se culce

Și vine iarna după toamnă
Iar eu nebun te mai doresc
Eu te iubesc, sfioasă doamnă
Cu chip de aur, îngeresc

Te-ascunzi sub rochii mătăsoase
Cînd tu ești o minune vie
Care mă scapă de angoase
Cu mîngâieri ce mă învie

CE ABISURI COLOSALE

Ce abisuri colosale peste dealuri cad grămadă.
O puzderie de stele, mere coapte în livadă.
Ce iubiri înălțătoare, fete dulci scăldate-n lapte,
Amețite de iubirea care le-a momit cu șoapte.

Ele freamătă duioase, fragede, îndrăgostite.
Cum le tremură ființa cînd zăresc un Făt-Frumos.
Oare el va fi alesul fetelor îndrăgostite,
Sau pe panoplia vieții va muri un vis duios?

Ele sînt așa fragile, suflete neîntinate -
Fetele care suspină dureros în miez de noapte.
Unde au pierit feciorii de-mpărați, ca să le ceară,
Să vibreze-ntreaga viață ca un scîncet de vioară ?

Grenoble, 22/11/2009 (23:19)

CÂND IARBA REA

Cînd iarba rea, crudă și deasă,
S-a cățarat pe umbra crucii,
Eu am simțit că nu îmi lasă
Nici o sclipire, cum au pruncii
În ochii lor din care cresc
Imperii de zăpadă pură
Și-n liniște ei ne iubesc
Și chiar sînt blînzi cu iarba dură
Din crucea raiului ceresc.

joi, 23 iunie 2011, France

CU GREU AM INVATAT SA-TI SIMT

Cu greu am învățat să-ți simt
Fluiditatea ta de fată
Pentru că tu aveai ceva
Ce-mi tulbura ființa-mi toată
Și-ncet, încet mă amăgea
Cu gustul tău de pară coaptă
Din trupul tău de catifea
Care în tâmplă-mi înflorea

DACA TU AI FI DIN ZAPADA

Dacă tu ai fi din zăpadă
Te-ai topi sub sărutările mele
Mi-aș pune buzele pe sfîrcurile tale
Și în grădina ta parfumată
M-aș prăbuși ca un înger pervers
O, ce priveliște...
Valea ta minunată a înflorit
Zbor plutesc mă prăbușesc mă risipesc
Ca un bondar îngropat în zăpadă
Mă desfăt cu trupul tău regesc

Sunt bolnav de atâta frumusețe
Aripile delicate ale fluturașului tău mă absorb
Și mă duc cad în cer mă prăbușesc
Floarea ta de cineraria mi-a înflorit pe buze
Și dulceața pistilului de lotus imperial
E mai presus de toate visurile mele
Nu mai vreau alte grădini din paradis
O singură strălucitoare sclipire
Împlinindu-mi ultimul vis...

Vichy, lundî 12 octobree 2009

CIND CERUL S-A LUMINAT PRIMA DATA

Când cerul s-a luminat prima dată
Am crezut că s-a despicat în două ca un pepene copt
Cerul acela care mirosea a fân
Proaspăt cosit
Tu te-ai speriat și ai fugit
Și te-ai adăpostit la pieptul meu
Îți era frig, tremuram și eu de emoție
Și deodată a stat ploaia
Cerul s-a limpezit
Și tu, udă și înspăimântată ai fugit
Când a stat ploaia dintr-o dată
Mai ții minte ? Ți-ai mai amintit ?
Ploaia mirosea a zăpadă.

FECIOARA

Fecioara e oglinda acestei lumi în care
Un Dumnezeu pe cruce își pune fiecare
Scriind în colțul minții dorința de-a fi pur
Precum este fecioara pe cerul nost' obscur

Ce frumoase femei
Coapse dulci... e-he-hei !
Forfecări de picioare
Văi scăldate de soare...

ALUNEC PE O FRUNZA

Alunec pe o frunză și mă gândesc la tine
Care plutești... tu ești doar o iluzie...
Te văd ieșind din valuri...
Așa voiam să-i scriu iubitei mele mai acum un secol
Dar ea plecase ca un val de mare
Care se stinge în nisipul verii..
Frumoasă doamnă, cântul mângâierii
Pe frunte mă atinge ca un vis...
Nimic din toate astea nu i-am zis
Iubitei mele de atunci... dintotdeauna...
Azi o visez, strălucitoare... luna
Catifelată ca o mângâiere
... mi-a mai rămas din amintiri o floare
Nu mă uita... ba chiar te rog, mă uită
Eu sunt secunda smulsă dintr-o nuntă
De fluturi albi, care roiesc spre soare
Arzându-se timizi pe aripioare...

ÎN REPUBLICA LITERELOR

În republica literelor aș fi doar un semn
Semnul mirării sau al exclamării
Semnul întrebării este mult mai demn
Ca un apus de soare în pântecul mării

În republica literelor fiecare cuvânt
Are o culoare bine definită
Sânt și cuvinte purtate de vânt
Ca amintirile fostelor iubite

Metaforele strălucesc minunate
Ca diamantele pe un gât diafan
Auzi cum o imagine se zbate
Să înflorească înghețând pe geam

Sunt și povești care se desenează

Cu imagini colosale, bine scrijelite
Pe un zid de zăpadă ele creează
Visuri fermecate pentru iubite

Sânt și drame amare ce ne răscolesc
Sufletele îmbătate de visuri eterne
Zilele trec, visurile tânjesc
Să devină imperii perene

Dar democrația din această republică
Se sprijină pe un semn de întrebare
Care pune povestea idilică
Pe raftul istoriei ca pe o floare

Îmi vine câteodată a crede
Că lumea asta nu e lumea mea
Pentru că lumea asta se vede
Că e construită din mucava

Spațiile stelare ar fi putut avea
O consistență ireal de duioasă
Și nu atât de fals concretă ca în lumea mea
În care viața reală e doar o angoasă

Melcii de zăpadă dintr-o altă lume
Real ipotetică și ea
S-ar risipii ca valurile în spume
Pe țărmul unei mări de catifea

(joi, 23 iunie 2011)

ÎN VISUL MEU

În visul meu etern de păpădie
Nimic din cele sfinte abstracte să nu-mi fie
Veșminte parfumate cu efemera greață
Ce-mi curge în conștiință și-n veșnicii m-agață

Eu vreau să mai am aer doar pentru o secundă
Ca să-i pot face vieții în infinit o fundă
În semn de renunțare de la vaga speranță
Când viața mea atârnă în ceruri ca o zdreanță

Și-apoi, de ce m-aș teme ?
Nimic nu-mi poate rupe
Secunda următoare fecundă-n timp ce geme
Și-n trupul meu pe cruce, perversă, ea irupe

UVERTURĂ SIMFONICĂ

(Pentru Gabriela)

tam, tam, tam, tam

Dezacord armonic - viola
Plângând cu un tremolo vaporos

Vine furtuna, auzi-o cum mai tremură
Ca tine când îți mângâi sânii-mbujorați
Și îți risipești petalele buzelor peste sufletul meu

A început ca un suspin adânc
Tu tremuri eu nu mai aud decât cornul englezesc
Și timpanele, da, ele zgâlțâie templul
Care cedează, tremură, lacrimile te fac fericită

Vin-o mai aproape în brațele mele
Ai văzut cum ți-a zburat rochia spre țării
Ca un fulger ți-a dezvăluit trupul arămiu
Curbura spatelui tău este ca o ploaie de primăvară
Șoldurile tale sunt arcuiri dulci de vioară

Răpăitul ploii în parcul cu alei
Ce se învârt în jurul statuilor ecvestre
Ferestrele trântite de vântul pervertit
Clopotnița trosnind pe bolta Catedralei
Cortegiul de fecioare cu părul despletit
Sâni coapse și tăcerea ce le-a încremenit

N-am mai văzut niciodată cerul mai de-aproape
Stelele îmi cădeau suave pe pleoape
Întindeam mâna și le culegeam
Universul se scurgea greoi pe geam
Tu îmi erai tot mai departe-aproape

Zilele se spălau și ele între aproape-departe
Secunda infamă cred că ne desparte
Cicoarea se-albăstrește rușinată
Vântul i-a spulberat rochița de fată
O fecioară despletită ca o walkirie
Este u-ncântare, par Dieu, o reverie!
Să se stingă focul din inima pădurii
Până peste dincolo de marginea urii
Să ne iubim ca frunzele măturate
De furia ploi pe alei curate

E castanie noaptea, trosnește de plăcere
Se întinde ca un voal peste coapsele tale
Trece o corabie prin nisip, rage o cămilă
Acolo, departe, pe o dună argintie
Luna a alunecat și ea prin culoarea mov
Fundalul tabloului ridicat de un colț
Dezvăluie armura unui prinț stelar
Iubit-o, furia crește, s-au răsucit malurile
Ține-mă de mână unde să plec de ce aş pleca?

14 Februarie 2011
Franța

DIN GRĂDINA TA O FLOARE AM VRUT

Din grădina ta o floare am vrut
Să o fur, să mi-o presar peste buze
Vântul foșnea romantic prin frunze
Ți-am răpit floarea și nu te-a durut

Cu dulceața trupului tău mă îmbiai în șoaptă
Ca să nu trezim greierii, să nu speriem căprioarele
Mai era puțin și răsărea soarele
Iar tu erai deja o pară dulce, coaptă

Din grădina ta nu mai voiam să ies
Eram ca un cerb rănit de săgeată
Mai rănește-mă încă o dată
Este visul meu, eu l-am ales...

VREAU SĂ TE PLIMB CU TRAMVAIUL, IUBITO

Vreau să te plimb cu tramvaiul, iubito,
De la un capăt la altul, tur și retur.
Să privim trecătorii prin ferestrele largi,
S-admirăm răsăritul când prinde contur.

Ție îți las locul de la fereastră,
Să privești de aproape strada cu flori.
Eu aș lua și bilete pe viață,
Ca să fim de-a pururi doi călători.

Dacă vrei, luăm și trenul, iubito,
Într-o zi, de la gara de călători.
Vom fi doi pasageri care stau la fereastră
Și privesc cum se scurge veșnicia prin nori.

Totul e să plecăm, să ne facem o gară,
Cu peron de zăpadă numai pentru noi doi.
Timpul n-are răbdare, ia privește-l cum zboară.
Hai să-l prindem, iubito, călători amîndoi.

Și vom ajunge într-o livadă,
Cu flori de catifea și de zăpadă.
Vom lenevi la umbra unui măr,
Care-ți va ninge cu petale-n păr,

Și, vom privi, la nesfârșit, în zare,
Cum devenim, încet-încet, ninsoare...

SE AUDE-N DEPĂRTARE CUM CADE O SECUNDĂ

Se-aude-n depărtare cum cade o secundă
Și crapă ca un munte lovit de o insectă
Tu-ți pui rochia albă și-n păr îți prinzi o fundă
Mai crapă o secundă fecundă și erectă

Oglinda te absoarbe și nu mai ieși din ea
Eu te privesc și-mi umplu un alt pahar cu vin
Tu strălucești suavă pe ceruri ca o stea
Eu îți admir splendoarea și-n fața ta mă-nclin

Mai trece o secundă, o, timpul tot s-a scurs
Pe albia secată a vieții mele triste
Pe mine azi mă plimbă de zgardă ca pe-un urs
Și-mi șterge amintirea cu jad și ametiste

Hai, încă o secundă, imperiile pier
A ruginit de-acuma și balamaua porții
Mai scârțâie-ntr-o doară buimacă și de fier
Eu îmi mai pun speranța în zarurile sorții

Frumoasă ești ca luna care încet apune
Când zarea ne inundă cu mângâieri caline
Când o să fii tu gata te rog din timp a-mi spune
Ca să-mi înnozi cravata cu gesturi blânde, fine

Și amândoi spre ceruri să ostenim urcând
Tu, blândă și frumoasă, eu, taciturn și greu -
Pe-același drum, iubito, ce ne-a trecut prin gând,
Momindu-ne cu clipe de voluptăți mereu

VALS

Apa pe trupu-ți se scurge ușor
Te strâng în brațe, te înfășor
Ești nestemata din sufletul meu
Când te iubesc, te iubesc ca un zeu!

Dă-mi-te toată, ești pură, dulce
În pat de stele cin' să te culce ?
Nu vreau decât să te am, iar, mereu
Doar eu știu drumul spre pântecul tău

8 Martie 2011
Franța

IUBITEI MELE

O să-i aduc osanale impudoarei
Felului meu de a-i gusta vieții toată dulceața
Lăsând la o parte toate acele cuvinte înfloritoare
Care îmi lunecă peste retină otrăvindu-mi viața

Desfă picioarele, iubito, că trebuie să ne împlinim
Esența de a fi nesocotind buna cuviință
Fără falsă pudoare noi putem să nuntim
Refăcând din trupurile noastre primordiala ființa

Tu ești sfințenia gândirii mele abstracte
Eu sunt fiara care îți sfâșie floarea
Amândoi suntem antractul dintre acte
Când pe scena vieții ne pierdem pudoarea

Fără falsă pudoare putem înflori
Mimoze delicate răvășite de dorință
Eu știu de ce vreau și mai știu c-ai dori
Să fim amândoi o singură ființă

DIN GRĂDINA TA O FLOARE AM VRUT

Din gradina ta o floare am vrut
Să o fur, să mi-o presar peste buze
Vântul foșnea romantic prin frunze
Ți-am răpit floarea și nu te-a durut

Cu dulceața trupului tău mă îmbiai în șoaptă
Ca să nu trezim greierii, să nu speriem căprioarele
Mai era puțin și răsărea soarele
Iar tu erai deja o pară dulce, coaptă

Din gradina ta nu mai voiam să ies
Eram ca un cerb rănit de săgeată
Mai rănește-mă încă o dată
Este visul meu, eu l-am ales

CE PICIOARE AI FEMEIE

Ce picioare ai femeie
Vis amăgitor de vară
Soare strâns între picioare
Ca răcoarea în cămară

Și mă cheamă doar o boare
De parfum năucitor
De pe trupul tău de floare
Cu polen strălucitor

Și mă doare dor de nufăr
Cu petala efemeră
Și de dorul tău mai sufăr
Femeie cu trup de sferă

Și mă stinge în răcoare
Trupul tău năucitor
Când petala ta mă doare
Și o sorb bolnav de dor

TU NU AUZI CUM FULGII DE ZĂPADĂ

Tu nu auzi cum fulgii de zăpadă
Se prăbușesc din ceruri ca fiarele-nsetate
Să sfâșie pământul și vântul cum ne bate
Lovindu-ne privirea cu lovituri de spadă ?

Acum e clipa aia măreață, hai la luptă
Dă-mi merele, frumoaso, arată-ți coapsa dulce,
Să nu lăsăm zăpada cea pură să ne spurce -
Și luna de durere pare acuma suptă

Pe fruntea ta senină se sprijină pământul
Auzi cum se-ndârjesc și stelele și vântul
Vrând parcă să ne-nchidă în raiul lor ceresc

Hai, sfâșie-mi cămașa și caută-mi o armă
Iubirea mea se-ntoarce-n-potrivă-mi și mă sfarmă
De-aceea, minunato, candoarea ți-o cerșesc.

SE PREGĂTESC COPACII SĂ ÎNFLOREASC IARĂ

Se pregătesc copacii să Înflorească iară
Din florile de gheață or să se nască miei
În visul tău cu fluturi cu tine să mă iei
Acum când vine iarna ca altă primăvară

Și ține-mă în brațe, tu ești așa fierbinte
Zâmbește-mi, nu sânt sigur, dar cred că mă iubești
Îți dau tot Universul cu struguri de dorești -
Cuvinte mai frumoase nu mai îmi trec prin minte

Tu ești plină de taine și mă îmbeți cu șoapte
Suntem atât de singuri noi doi în recea noapte
A început să ningă... și părul mi-a albit

Salcâmul de la stradă... cum scârție-amărâțul
Ce soartă tristă are. Nu l-a cuprins urâtul ?
Trosnește de durere că nu este iubit.

PRIN LUMEA ASTA MARE TE-AM CĂUTAT, IUBIRE

Prin lumea asta mare te-am căutat într-una
Pe pajiștea cu stele, prin umbrele zăpezii
Tu erai o minune și te cântau aezii
De dulcea ta făptură nu mai îmi vin în fire

Și te-am găsit deodată, când nici nu mai speram
Tu ești mai grațioasă decât o căprioară
Privirea ta mă-mbată, trupul tău de vioară
Vibrează când îl mângâi, de-ai știi cât te doream

Te mângâi cu privirea, cu buzele, cu șoapte
Am mea ești, minunat-o, de-atunci, noapte de noapte
Mă voi trezi din visul acesta fericit ?

Oricare ne-ar fi soarta, să știi că alt bărbat
Nu o să te dorească ca mine tulburat
De dulcea fericire că doar eu te-am iubit

AUZI CUM SE IZBESC FLUTURII DE NOAPTE

E vremea cireșelor coapte.
Auzi cum se izbesc fluturii de noapte!
Îți culeg un coș de gânduri, ca pe niște fructe.
Cerul s-a sprijinit de fruntea unui munte.
E timpul să culegem mușețel și albăstrele.
Să adunăm din iarbă un coșuleț cu stele,
Din care să îți fac un colier,
Cât mai am timp, cât mai pot să sper...
Și mai vreau să-ți aduc o turmă de nori pufoși,
Ca să ai din ce să faci gogoși.
Și de la zvârlugile alea de iele
Puțină pulbere dulce de stele...
Și, dansând pe tâmpla mea, să dai timpul mai încet,
Că deja îl aud pe bătrânul ascet,
Care mă amăgește cu o eternitate...
Auzi cum se izbesc fluturii de noapte!

MENUET

îmi lăcrima un menuet
cu capul sprijinit pe piept

cicoarea sta și ea la soare
vag albăstrită-ntre picioare

culori și umbre – asta-i tot:
covor de șoapte peste bot

MESTECENI BLÎNZI

În codrul de mesteceni eu mi-am găsit tăcerea
Care îmi spală mintea de gânduri și idei
Mesteceni blânzi la pipăit ca mierea
Voi mi-ați redat iubirea și doar firea

Mă mai oprește să nu pot să fiu
Și eu ca voi, umbrind duiosî pământul
Și ascultând smerit cum bate vântul
Să-ncărunțesc în visul meu târziu

joi, 23 iunie 2011
France

PLUS BELLE LA VIE

Fiecare zi pe care o trăiesc
Este o întâmplare minunată
Ca o plimbare prin livada de portocali
Cum nici îngerilor nu le-a fost dat să vadă

Fiecare pas pe care îl fac
Nu strivește nici fluturi, nici petale
Pentru că fluturii sunt blânzi și moi
Iar petalele plutesc pe un cer de zăpadă

Și nici o clipă nu privesc înapoi
Mă oglindesc doar în ferestrele zilei
Ca arborii ce noaptea sunt cu mult mai grei
Încremeniți în propria lor eternă nemișcare

Când eram tânăr credeam că viața
Nu are nici o valoare
Zilele se scurgeau printre picioarele iubitelor mele
Iar eu zburdam ca un bondar din floare în floare

Acum am mai îmbătrânit puțin
Amintirile au început să mă copleșească
Iarba parcă este cu mult mai verde
Și chiar și îngerii râvnesc să o pască

Așa s-au risipit ca păpădiile
Zilele mele colorate și dulci
Un pic de amăreală mă cuprinde
În răstimpul dintre acum și atunci

Uneori a trebuit să merg până la capătul drumului
Ca să mi se întipărească în suflet

Dulceața amară a fânului
Alteori nu am mai avut nici un drum
Și am luat-o direct pe arătură
Mie poate mi-a fost dat firul de iarbă
Din care am mușcat fără ură
Și în felul acesta
Viața mea a căpătat un sens motivat
De un fulg de zăpadă ce s-a topit
Pe sânul tău, iubito, pur și adevărat

Când plecam la vie tu râdeai
Și erai atât de frumoasă
De emoție sânii tăi plezneau
Ca boabele strugurilor între buzele mele

Și aveai un fel anume de a mă mângâia
Sub rochița ta pulpele tale erau albe
Ca nufării ce păreau a mi se oferii
Acolo, între boabele dulci crăpând voluptate

CIND SIMT CUM TIMPUL VIEȚII

Când simt cum timpul vieții m-acoperă cu noapte
La fel ca prima oară, când m-ai momit cu șoapte,
Eu mai tânjesc, femeie, să mușc lacom din mărul,
Cel dulce de iubire – acesta-i adevărul !

Din raiul plin de lacuri cu lapte și cu miere,
Am preferat să aflu, că-n tine e, muiere,
Acea eternitate ce m-a făcut să sper,
Că ai între picioare scarul vieții mister.

EU VIN CA ZEUL

Ce curbe lunecoase și amare
Se-nscriu în trupul tău cu miez de floare
Eu vin ca zeul să mă risipesc
În iarba ta cu iz de măr ceresc

Și vreau să te cutreier ca un flutur
Polenul în adâncuri să ți-l scutur
Și beat de fericire pot să pier
Sânt îngerul căzut iarăși din cer

CINTEC DE PAHAR

Pe struna viorii tale,
Trece-mi-aș și eu arcușul.
Pe cărarea ta din șale,
Face-mi-aș, turbat, culcușul...
Că mi-e rău de-atâția fluturi,
Câți din șoldu-ți de cadână,
Când pășești, pe cer îi scuturi –
Și cu umbra lor mă-ngână...

TANGO

Te pot iubi la nesfârșit
Îți pot iubi trupul o viață
Dulceața ta m-a nemurit
N-am somn, adorm spre dimineață
Și-mi amintesc că m-ai trezit
Să te învălui ca o ceață
Tangou!

E frig, zăpada a-nflorit
Tremur de dorul tău, femeie
Pe cerul zilei aurit
Dospesc aprins de-o scânteie
În crucea ta de alizee
Tangou!

Ușor, plutind spre asfințit,
Te strâng în brațe cu durere
Că prea mult nu te-oi fi iubit
Dar asta e doar o părere
Care se pierde-ntr-un sfârșit
Dar ești prea dulce, dă-mi și fiere
Tangou!

TE-AM VAZUT ÎN IARBA CRUDA

Te-am văzut în iarba crudă
Coaptă, dulce ca o dudă
Și suavă și divină
Cerul n-avea nici o vină
Tu te deschideai sfioasă
Răsărind din iarba deasă
Nu voiam decât să-ți fur
Din iarbă finul contur
Dar tu te-ai simțit vânată
Ca o fiară-adevărată
Și m-ai răstignit, mireasă,
În dulceața ta sfioasă.

SPAȚIU LIBER DE ANGOASE

Spațiu liber de angoase
Replici moi și fără oase
Și ca stelele de dulci
Ca în nopțile de-atunci
Cînd dădeam iama smeriți
Prin puzderia de sfinți -
Azi, doar dincolo de vad
Secolele triste cad
Și, apoi, n-auzi cum curge
Timpul vieții de pe cruce
Și cum răstignit se frînge
Răsucit -
Peste cerul ruginit
Și sătul de infinit?!

joi, 23 iunie 2011
France

TU STAI LA MASA TA DE LA FEREAȘTRĂ

În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
Tu stai la masa ta de la fereastră
Și te fardezi încet și cu migală
Am hotărât ca azi, de ziua noastră,
Să devenim pereche epocală

Dar ce regină poate fi ca tine
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
Mai șlefuită decât o statuie
Cu gesturi delicate, moi și fine,
Cu sâni tîi gustoși ca o gutuie

Iar eu ce rege mai pot fi, nevestă,
Când din imperii iese azi doar fum?
Cămilele deșertului adastă
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
În pragul zilei poticnit în drum

Corăbiile s-au topit în apă
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
Un veac albastru mai avem în palme
Vezi cerul greu în ochii mei cum crapă
Și cum din pietre azi țâșnesc sudalme ?

Fardează-te, avem atâta viață
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
Că nu mai știm ce să îi dăm în schimb
E hâdă uneori ca o paiată
Deși are aspectul unui nimb

Avem și nopți de reverii duioase
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua
Un fel de plante care doar zâmbesc
Cu undiri ermetice de oase
Ce rîd cu rîsul lor duios prostesc

Dar mai întîi avem povești destule
Cât să trăim în altă realitate
În care hergheliile-s sătule
De-atât păscut prin ierburi deșănțate
În timp ce eu fumez și-mi beau cafeaua

jeudi 23 juin 2011
France

VERSURI ISTERICE

Eu te iubesc și azi, Semiramida
Ca focul care arde cărămida
Din zidul ce susține-un edificiu
Fără de implicare, din oficiu

Iubirea noastră e o epopee
Cu poalele în cap ca o femeie
Cu coapse de gazelă fin bronzate
La fel ca ale tale, dar mai adevărate

Tot adăstând în cerul albastru de niciunde
În care se reflectă istorii ancestrale
Mi-am regăsit menirea pășind spășit pe unde
Și chiar am scris istorii din vremuri cavernale

Eram corăbierul ce dispărea în valuri
Eram și marinarul legat de un catarg
Ce-și risipea durerea ca valul între maluri
De care cu-ndurare și astăzi eu mai trag

Săriți în disperare, corabia ia apă
Și nu mai este dulce, sărată e și rece
Rechinii cu cadavre de mateloți se-adapă
Când simt că timpul nostru în neguri se petrece

Dar nu-s toate trecute, mai respirăm o dată
Cu ultima sfortare de-a fi în veci eroi
De care se îmbată de-a pururi orice fată
Ce și-a pierdut condurii în cel mai pur noroi

Și urma, bunăoară, strivită e ca stema
În care se scufundă natura cea stârnită
În marșul spre niciunde ea este anatema
Psalmodiata-n spațiul cu iz de stalactită

CLAILE DE FÎN

Voi care plângeți fără încetare,
Lovindu-vă de viață ca de-un copac bătrân,
Voi care zilnic implorați iertare,
Priviți cum cresc pe dealuri căpițele de fân,

Cum se aștern tăcute pe cer ca niște stele
În ele se-odihnește eternitatea crudă.
Căpițele sânt fete cu pletele rebele -
Și ploaia le răsfătă, zglobie, și le udă.

Priviți apoi copacii cum lenevesc pe dealuri.
Livezile sunt raiuri de care ați uitat.
Căzuți în lumea asta vă zbateți între maluri
Ca marea-nvolburată și totuși e păcat

În suflete lumina v-a înghețat târzie,
Nu mai iubiți nimica, v-ați izolat în plâns,
Dar mai aveți o șansa, dacă va fi să fie,
Să vă scăldați în lacrimi și să muriți de răs.

POEM FARA SUBIECT

De ce-ar avea subiectul atâta importanță,
Într-un poem în care nimic nu-i important,
Se-ntreabă și soldatul ce stă la manutanță,
Strivit subit de lene, dar instruit, pedant.

Pe rafturile pline cu straie de paradă
Zac multe uniforme de generali vestiți.
Și stau atâtea haine, vîpuști ce or să cadă,
Păzite bunăoară de mânji neinstruiți.

Pe deal sunt micșunele și păpădii duioase.
O clipă suflă vântul și le-a și risipit.
Doar clăile de fân tronează serioase,
Vii catedrale-n care și timpu-a ațipit.

PLOUA CUMPLIT

Ploua cumplit și-aveai rochița udă
Ți se lipea de sânii ce-mi încăpeau în palme
Și tremurai în ploaie, suavă paparudă,
Sub cerul ploii dense cu recile-i sudalme

Și-atunci te-am luat în brațe, dulceața unui vis,
Mi te-ai lipit de suflet și mi te-ai dat mireasă,
În claia adormită ne-am scufundat ca-n vis
Mi-ai tremurat în brațe sub ploaia de mătăasă

SONETE DISPERATE

Frate Pituț, iartă-mă că plâng
(în memoria lui GHEORGHE PITUȚ)

Și soarele a scăpătat
Pe după dealul cu spinarea
Înfiptă-n ceruri precum marea
Învolburată pe-nserat
Și a căzut din cer lumina
S-au stins și stelele cernite
Și toate par a fi silite
Să dea numai pe mine vina
Dar eu sunt umbra, nu culoarea
De ce vreți să distrugeți floarea
Ce strălucește o clipită
Mai bine dați-mi mie visul
Remodelat în paradisul
Care mă duce în ispită

Mercredi, 5 août 2009

VOI TRECEȚI STRADA ÎN ZADAR

Voi treceți strada în zadar
Când zilele de-odinioară
Cu amintirile vă ară
Pe raftul de la aprozar

Eu mai rămân aici o clipă
Voi lunecați pe gheața vieții
Am înțeles, sunteți drumeții
Cu zborul minții sub aripă
Dar numai dintr-o picătură
Voi vreți să faceți o tinctură
De uns brocartul dimineții
Cactușii înfloresc de dorul
Oceanului adus de norul
Spart ca ulcioru-n pragul vieții

Mercredi, 5 août 2009

SONET ABSCONS

Mai delirăm o clipă infernală
În lumea asta grea mustind perfidă
Sub cerul ce se ferecă-n firidă
Strivit și el de pofta ei venală
Ea, paradisul vieții cu unduiri perverse
O poartă de ieșire și chiar de disperare
Vapoarele pier toate ca dulcea depărtare
În visurile nopții strivite de averse
Ne este dor de zboruri ades nimicitoare
Ca grelele de șoapte corăbii și vapoare
Deși ne este greață să tot călătorim
Ne alungăm aleanul privind în dimineață
Cum înfloresc pe rafturi tonele de verdeață
Și brusc ne vine timpul ca să ne nemurim

mercredi 5 août 2009

MAI BINE MĂ NĂȘTEAM

Mai bine mă nășteam, nu mă nășteam,
Cu mult mai pur dacă deloc eram,
O umbră de-ntuneric în lumină,
O pasăre rănită pe un ram.
N-aveam nici frunze verzi, nici felinare,
Melcii tot se târau suavi pe frunze.

Femeile din viața mea erau
Poate mai senzuale, nu confuze,
Dar m-am născut, deși nu m-am rugat
De nimeni să mă facă muritor.
Ce fericire-mi poate da iubirea,
Când eu sunt frunza spulberată-n zbor,
Dar nu sunt trist ca Sfinxul din nisipuri,
Eu am destule visuri și mă-nșir,
Ca o coroană de lalele roșii,
Expusă pe-un mormânt în cimitir.

TI-AȘ CONSTRUI CÂNDVA O CATEDRALA

Ti-as construi cândva o catedrală,
Deși nu port în suflet nici o vină.
Privirea ta îmi dă o infernală
Încredere în pronia divină.
Prin ochii tăi plâng munții, se prăbușesc imperii,
Castele de zăpadă în ceruri ruginesc.
Dă-mi mie doar o clipă, eu nu vreau să te sperii,
Cu chipul meu de fiară atât de îngeresc.
Eu sunt tăcerea dură în stânca modelată,
Sunt cerul care fierbe în mările adânci.
Sunt vulturul din noaptea mult prea catifelată,
Ce l-a lipit de-a pururi pe Prometeu de stânci.
Parfumul nopții va-nflorii-ntr-o zi,
Dar eu n-o să mai stau privind în zare,
Cum înfloresc speranțele târzii,
Și-ncremenește visul într-o floare.

SĂ FIE VIAȚA MEA O VINĂ

Să fie viața mea o vină
Imaginată poate-n vis
În clipa care o să vina
Din strălucitul paradis
Să fie vina mea că norii
S-au bulucit către apus
Privește cum plutesc cocorii
Și, iartă-mă că nu ți-am spus
Că zeul meu acum se duce

Spre altă lume, mai suavă,
Purtând pe piept în semn de cruce
O floare dulce de agavă.
Și noi ne răstignim, minune,
Noapte de noapte-n voluptate.
Și nu îmi spune, nu îmi spune,
Că zeul meu are dreptate
Zădărnicia unei clipe
Este ca zborul spre niciunde
Ce-i adunat de sub aripe
De strălucirile din unde
Că s-au copt stelele azi noapte
Și mâine înfloresc bujorii.
Mai bine-mi dai perele-ți coapte
Și florile din obrăjorii
Acelei tainice visări
Că vina mea nu-i vina noastră
Din sufocante depărtări
Când cade luna pe fereastră

EPITAF

Nu vreau să plângeți după mine.
N-ați plâns nici când eram în viață.
Lăsați-mi nopțile senine,
Nu-mi dați motiv să-mi fie greață.
Cât am trăit nici rău nici bine
Nu v-am făcut, că n-am avut,
Puterea să mă-nalț pe mine,
Și poate asta v-a durut.
Lăsați-mă, precum v-am zis,
Să-mi construiesc un paradis –
(Distanța dintre cer și vis -
Cu praf de stele veșnic nins),
Dar în tăcere, într-o șoaptă
În umbra unui trandafir,
Acum, când luna este coaptă
De nostalgie-n cimitir.

CHATEAU DE THEIX

Quelle est la marche à suivre ?
Orizontul îmi pare a fi puțin ivre.
Pe marginea drumului cresc imperii.
Vin-o cu mine, nu vreau să te sperii,
Pentru că, nu mai avem de ales,
Stele nopții ne ning cu eres
Și rătăcim prin pădurea cu frunze cănite,
Sfâșiate de simțuri, de furtuni siluite.
Tu ești o floare, eu sunt ciulin,
La cine mai pot eu azi să mă-nchin ?!

Mardi, 16 février 2010

NU AM NIMIC DIN LUMEA ASTA

Nu am nimic din lumea asta.
Am totul și chiar mi se cuvine să mai și respir.
Am totul din lumea asta, nu am nimic,
Pentru că, aș putea să cuceresc Universul,
Să îl străbat călare pe un cal alb
Și să aud cum aleargă căprioarele noaptea.
De ce voi fi vrând eu să stau de vorbă cu Dumnezeu,
Când mai aproape de mine este floarea fânului ?!

Dis, pourquoi tu n'y es pour rien ?
Les choses peuvent s'arranger d'elle-même.

AZI NOAPTE-AU ÎNFLORIT SALCÎMII

Azi noapte-au înflorit salcâmi, copacii ăia colțuroși
Frânturi de stele-i dau gust vieții, când se presară în gogoși
Florile lor cu-n receptacol ce-mi amintește de-o zidire,
De-o nuntă-n cer care-mi presară încă fiori în amintire.

Nuntind aiurea ca zăpada ce cade-ncet, adânc, din cer,
Noi doi ne-am împlinit de-a pururi visul suav de îngeri puri,
Dar tot mai sper că în lumina, pe care ți-o cerșesc, ți-o cer,
Zace uimirea mea curată, pe care-n zâmbet tu mi-o furi.

Și-aș vrea să ne unim cu noaptea, să strălucim doar o
secundă,
Dar în secunda asta viața să se topească-n mintea mea –
Când tu vei fi deja fecundă,
Iar eu voi străluci-ntr-o stea!

UN CRIN DE ZĂPADĂ

Risipește-mă în toate înțeleșurile cuvintelor,
Ca să mă pot pierde în ploaia ta luminoasă.
Vreau să simt cum mă sufocă stelele,
Când o să înfloresc la tâmpla ta grațioasă.

Tu ești mai mult decât dulceața, tu ești,
Un crin de zăpadă ce m-a-nflorit târziu,
Și m-ai ucis, văzându-te cum crești,
Pe mine, cu iubire-nvățându-mă să fiu !

TA FLEUR DE PISSENLIT

On entend un chant lointain,
Et seul un rêve entre nous...
Le ciel aux étoiles mûres
Me séduit avec ses chuchotements.

Je les regarde toutes les nuits
Et me demande si elles sont mûres
Comme tes seins doux,
Où mon baiser veut être bercé...

Et entre tes cuisses veloutées,
Je désire boire mon café au lait.
Ta douce fleur de pissenlit
Donne-la moi, mon amour, à moi seul...

Seul un rêve entre nous...
Le ciel aux étoiles mûres

FLOAREA TA DEAPAPADIE

Se-aude un cânt de departe.
Numai un vis ne mai desparte...
Cerul cu stelele coapte
Mă amăgește cu șoapte.

Le privesc noapte de noapte
Și mă întreb dacă sunt coapte,
Ca sânii tăi dulci,
În care vreau sărutul să mi-l culci...

Și, dintre coapsele tale catifelate,
Vreau să-mi beau cafeaua cu lapte.
Floarea ta dulce de păpădie
Să mi-o dai, iubito, numai mie...

Numai un vis ne mai desparte...
Cerul cu stelele coapte...

TE LUAM DE MÎNA ȘI NE PLIMBAM

Te luam de mână și ne plimbam
Pe străzile inundate de ploile toamnei
Desculți ne plimbam cu sandalele în mână
Și ce tineri eram pe atunci ne iubeam
Apoi am plecat amândoi într-o lungă călătorie
Printre valurile de trandafiri risipite de mare
Sânii tăi speriați porumbei
Coapsele tale catifelate
Părul tău în care stelele străluceau
Toate astea vor fi fost cândva adevărate ?

@TE-AM IUBIT DE TÎNAR

2006-05-26

Te-am iubit de tânăr, mai eram imberb,
Luam luna în coarne ca un pui de cerb,
Aiuram pe stradă și visam frumos:
Că te țin de mână și mergem pe jos

Că foșnește frunza când îți pun în păr
Flori de iasomie, ramură de măr
Chiar și ploaia dulce presărată rece
Cu o fericire grea vrea să mă-nece.

Dulcea ta făptură îmi plăcea nespus
Nici nu mai țin minte dacă ți-oi fi spus
Și când ți-am prins sânul m-am înfiorat
Era mic și dulce și m-a îmbătat

Altădată, Tina, te-am văzut pe stradă
Îngeri de zăpadă veneau să te vadă...
Te-am iubit de tânăr, mai eram imberb,
Luam luna în coarne ca un pui de cerb.

TE-AM ZARIT ÎNTR-O GRADINA

Te-am zărit într-o zi în grădină
Păsări de aur străluceau în lumină

Te-am luat de mână și am zburat
Spre cerul acela îndepărtat

Grațioasă pășeai prin iarba albastră
În sufletul tău priveam ca printr-o fereastră

Mă tulburau ochii tăi mari și suavi
În care cad bărbații și-ți devin sclavi

Apoi ne-am întâlnit în livada cu pere
Și ți-am gustat sânii, i-am lins de miere

Mai încolo m-am pierdut pe o alee
Printre chiparoși și azalee

Mirosea frumos și nu mă înduram să plec
Voiam în lacul tău să mă înec

Și apoi te-am luat în brațe și te-am iubit
Până la nesfârșit...

ȚINÎNDU-TE DE MÎNA, PARCA ÎN ZBOR TRECEAM

Ținându-te de mână, parcă în zbor treceam
Din noapte-n zi, iubito, dar cred că m-amăgeam.
Iubire de o viață eu nu am întâlnit.
Eu te iubeam ca zeii, tu nu m-oi fi iubit...

Erai un vis din care nu mai voiam să ies,
Din ochii tăi ca cerul acum povestea-mi țeș.
Erai ca o liană, mă sufocam cu tine,
O lacrimă amară acum pe gene-mi vine...

Eram nebun de viață, de vânt, de libertate,
Simțeam inima-ți dulce în pieptul meu cum bate.
Când te iubeam și cerul părea a se opri,
În visul meu nostalgic de-o noapte și de-o zi!

Azi toate astea-s umbre, povești care mă dor.
Și, să se stingă-n pace, nu pot sau chiar nu vor!
Tu ai fost o minune în viața mea odată...
Ca în orice poveste cu un băiat și-o fată...

Dar totul se termină, ca într-un film anost,
Și doar să-i vezi sfârșitul nu cred că are rost!
Mai bine să rămână doar clipa aia pură,
În care mă pierdusem în dulcea ta făptură...

TRUPUL TAU

Trupul tău iubito este un fulg de zăpadă
Mi se topește pe limbă nufărul tău grațios
Pântecul tău catifelat este ca o grădină
Dulce și pur și atât de duios

Gleznele tale de gazelă mă ameteșc
Coapsele tale se deschid ca cerurile nopții
Primește-mă în dulceața lor, iubire,
Că vreau să îți descui iar lacătele porții

Petalele tale ca niște dantele tremurătoare
Se înfoiară de plăcere când le prind între buze
Tu te cutremuri toată când simți că ești pătrunsă

Cum dă năvală vântul, adesea, printre frunze

Și-apoi când stai pe burtă nu știi ce să-ți admir,
Fundu-și rotund ca marea m-a amețit deja
Pe buze-i simt dulceața și parcă zbor în ceruri
Când îl desfac în două și-ți ling frumoasa stea

Apoi pătrund cu grijă ca printr-o poartă sacră
Pe cerul minții tale sunt mii de galaxii
Care se sparg în cioburi de stele parfumate
Născând alte imperii de nuferi străvezii

Ca un ocean cu valuri abia învolburate
Tu te răsfeți la urmă cântând o melodie
La flautul din care scoți sunete curate
În timp ce eu îți sorb dulceața, păpădie

VERSURI ALBE

Vântul mătură frunzele de pe alei
Eu te caut pe unde bate vântul
Petalele florilor se risipesc
Rochia ta albă îți foșnește pe coapse
Vin spre tine, mai am un vis,
O eternitate până să te strâng în brațe.
Unde este paradisul pe care ți l-am promis ?
Timpul se întoarce în oglindă trist -
A uitat, săracul, să fie altruist !

luni 17 octombrie 2011

TE CAUTAM PRIN PARCUL...

Te căutam prin parcul
Umbrat de chiparoși...
Aveai doar o rochiță,
Știam și cum miroși...

Aveai ochi mari, adânci,
Te așteptam cuminte,
Tu îmi dădeai un brânci,

Iar eu nu aveam minte...

Și te prindeam în brațe,
Voiam să te sărut,
Dar fetele sunt hoațe:
“M-ai strâns și m-a durut !”

Te mângâiam, frumoaso,
Și tu te întristai,
Și când îmi ziceam: Las-o!
Tu parcă mai voiai...

Și iar fugeam spre tine,
Și iar mă respingeari,
Și, când plecam, în fine,
La tine mă chemai...

Când mă certai că mâna
Și-am pus-o nu știu unde,
Pe cer ieșise luna,
Ce sta să te asculte.

“Și unde ți-am pus mâna?
Arată-mi, am uitat...”
Mi-ai arătat și iară
Pe loc te-ai bosumflat...

Te caut iar în parcul
Umbrit de chiparoși...
Azi nu mai ești fetiță,
Și nu știu cum miroși...

TE MAI AȘTEPT ȘI AZI

Te mai aștept și azi,
Te mai aștept și-acum...
Revin-o iar la mine,
Întoarce-te din drum.

Aveam un vis odată,
Pe care l-ai uitat.
Mireasă altădată,

Azi strigăt disperat.

Frumoasa mea mireasă,
Mie dor de tine azi.
Au înflorit cireșii,
Ca flacăra tu arzi

Pe drumuri chiparoșii
Tânjesc cuprinși de dor...
Mireasa mea eterna
Ca pasarea în zbor...

Vreau să te țin de mână
Și să plecăm pe drum,
De ce rămâne praful
Iubirii ca un scrum?

Și ce a fost iubirea,
O boare, un parfum?!
Mireasa mea... durerea
Uitarea... doar un fum...

SONETE EROTICE

Te-am văzut ieșind din valuri -
Sculpturală, goală, udă.
Mi-am simțit dorința crudă
Ca valu-nghițit de maluri.

Și sfioasă ți-ai pus iute
Palmele strânse-ntre coapse,
Nici o umbră să nu-mi lase
Din misterele avute.

Dar a început furtuna
Și te-ai repezit sfioasă,
Luminoasă cum e luna...

Și te-am luat, erai frumoasă,
Și te-am cercetat într-una,
Până te-am făcut mireasă.

Ce ascundeai între picioare

Și-n sânii tăi cei dulci-amari
Erai o zână în șalvari
Cu buzele de fată mare

Știai să cânti la instrumentul
La care era meșter Pan
Eu te-am râvnit mai mult de-un an
Purtându-mă ca indecentul

Dar a venit și clipa dulce
În care am vibrat surprins
De voluptăți de nedescris

Și nu știu visul ce-mi aduce
Dar clipa știu că-mi este vis
În care tu deja m-ai prins

O băutură cum doar zeii
Cuprinși de voluptăți eterne
Știu din arome cum se cerne
I-a fost dată în veci femeii

Și ce dulceață voluptoasă
Ne-a fost dată etern pre limbă
În timp ce ea coapsele-și plimbă
Pură, eternă, voluptoasă

Desfă picioarele, iubito,
Să fim și noi astăzi ca zeii
Și cred că eu am nimerit-o

Era în clipele femeii
În care ea, cu voluptate,
A prins-o iute și-a jertfit-o!!

luni 17 octombrie 2011
France

ȚI-AM CULES DE PE BUZE

Ți-am cules de pe buze un fulg de zăpadă
Ce s-a topit de ardoarea iubirii mele
Nins auriu era părul tău În inele

Din care zăpada nu voia să mai cadă

Te iubeam ca un vânt tăios, ca o cutremurare
A munților când le cade cerul peste spinările lor de bouri
Se îngrămădeau dincolo de orizont alte turme de nouri
Asfințitul crapă într-n pântec de mare

Ce dulce, tulburătoare, a fost iubirea noastră
A durat numai un zâmbet, o eternitate
Un fulg de zăpadă din amintirile uitate
Risipit ca raza de soare-n fereastră.

20/08/2009

TORIDE

Am crezut că bate vântul
În mesteacănul de-afară
Că te-aud cântând duioasă
Dulce ca o primăvară

Dar eram singur sub cerul
Încremenit într-o frunză
Ca o pasăre pierdută
Care tremură confuză

Tu erai tare departe
Singură și poate tristă
Ținând pe genunchi o carte
Răsfoind poate-o revistă

Ești atât de pură, dulce
Mi-e și teamă să respir
Ca să nu te pierd, iubito,
Risipită-ntr-un zefir

Se strecoară vântul
Vesel pe sub fuste
Fetelor răcoarea
Dându-le-o s-o guste

Fetele bronzate
Sunt mai mlădioase

Mângâiate tainic
Vara peste coapse

Și plutesc frumoase
Crude păpădii
Cu priviri sfioase
Și trupuri mlădii

@TU ERAI...

Tu erai... te-am zărit de departe,
Silueta ta de liană se unduia
Ca aburii zilei pe o șosea
Care ne unește și ne desparte

Tu erai... nu puteam să-ți confund
Mersul grațios, legănat, nostalgic
Respirând o lumină de borangic
Ce îți luneca mîngioasă din străfund

Și de fundulețul tău îmi era dor
Însetat de curburile lui excitante
Tu te tot duceai aproape departe
De unduirile lui grațioase și-acum mă-nfior

Si, apoi, stelele catifelate
Mi se topeau argintii peste pleoape
Noi doi risipiți între noapte și ape
Aprindeam orele ninse de șoapte

Tu erai, nu puteam să te las...
Însetat ca iarba să nu-și sorb făptura
Mi-aș mai pune înc-o dată gura
Ca în ultima clipă dintr-un ultim ceas...

UN FULG DE PAPADIE DE AI FI

Un fulg de păpădie de ai fi,
Te-aș mângâia, mireasa mea eternă,
Și, mult mai mult, de-aceea te-aș iubi,

Deși ființa mea e mult mai ternă!

Imaculată, pură... delicată,
Să te ating cu gândul aș muri,
Când tu ești o lumină-adevărată,
Eu mă întreb, atunci, de ce-aș mai fi?!

Ce-i fericirea? Poate o scânteie...
Un fir de iarbă ce a amuțit,
Atunci când tu, iubire, ca o fee,
Ca o lumină-n viața-mi te-ai ivit!

Și cerul... o scânteie înflorită
În tâmpla mea, pe tine te iubește!
Secunda are gust de aguridă,
Și ca un vis în sufletul meu crește...

Și sufletul, el ce-ar putea fi oare?
O tresărire de acorduri fine
A unor amintiri vagi, trecătoare,
Scâncind în trestii reci și vagi suspine!

Suntem eterni?! Și floarea mai tresare,
Sub un sărut mai delicat ca boarea...
De ce ar fi iubirea trecătoare,
Când amintirea florii mă mai doare?

VERSURI ISTERICE

Eu te iubesc și azi, Semiramida
Ca focul care arde cărămida
Din zidul ce susține-un edificiu
Fără de implicare, din oficiu

Iubirea noastră e o epopee
Cu poalele în cap ca o femeie
Cu coapse de gazelă fin bronzate
La fel ca ale tale, dar mai adevărate
Tot adăstând în cerul albastru de niciunde
În care se reflectă istorii ancestrale
Mi-am regăsit menirea pășind spășit pe unde
Și chiar am scris istorii din vremuri cavernale

Eram corăbierul ce dispărea în valuri
Eram și marinarul legat de un catarg
Ce-și risipea durerea ca valul între maluri
De care cu-ndurare și astăzi eu mai trag

Săriți în disperare, corabia ia apă
Și nu mai este dulce, sărată e și rece
Rechinii cu cadavre de mateloți se-adapă
Când simt că timpul nostru în neguri se petrece

Dar nu-s toate trecute, mai respirăm o dată
Cu ultima sforțare de-a fi în veci eroi
De care se îmbată de-a pururi orice fată
Ce și-a pierdut condurii în cel mai pur noroi

Și urma, bunăoară, strivită e ca stema
În care se scufundă natura cea stârnită
În marșul spre niciunde ea este anatema
Psalmodiata-n spațiul cu iz de stalactită

« VISAGE »

(Un article moins connu paru en 1939 sous le titre
« Visage »)

« Dans les sociétés d'hommes, les visages règnent. Le corps
est serf, on
l'emmailote, on le déguise, son rôle est de porter, comme
un mulet, une relique cireuse. »
(Sartre)

Te-ai îmbrăcat într-o rochie din spumă de mare
Și ai plecat pe valuri la plimbare

Căzut în trup ca îngerii din cer
Sufletul meu curat s-a întinat
Și tot ce pot acestei vieți să-i cer
Este să lăcrimez cu-adevărat

Să râd când plouă, să mă bucur doar
Când nu mi-e greu să simt că fericirea
Nu-i doar un vis, ci e un corolar

Pe care mi l-a prins la piept iubirea

Și-apoi și îngerii când se înalță
Din nou la cer, ei duc cu ei păcate
Ce stau pe ei ca pe un trup o zdreanță
Dar, vai, ce dulci au fost și minunate

Eu, ce am strâns în suflet doar un vis,
Că într-o zi mă voi simții ales,
Să trec râul cel negru-n paradis -
Oricum, o altă cale n-am de-ales !

Și te-am privit mult timp până când zarea
S-a risipit pe cer și pe pământ
Ce mângâiere blândă, înserarea,
Cu viața din iubire să facem legământ!

LE COQ

Le coq sur le toit a rouillé,
Je ne l'entends plus chanter joyeusement.
A présent, il grince et laisse un goût amer
Dans mon âme malade de rêverie.

Lorsqu'il brillait, irradié par le soleil,
Il répandait mille couleurs sur le ciel!
A présent, il grince et il me semble
Que même son âme lui fait mal, engourdi par le gel!

Pourquoi aurais-je pitié
De ce coq en tôle rouillée –
Dépouillé de couleur aussi avec le temps –
Comme si je pleurais vraiment pour une bien-aimée?

Ô, tout ce qui a été, s'est dissipé comme la fumée,
Passant par ma vie, illusoire,
Mais je n'ai gardé dans mon âme que le parfum
De son essence de fleur rêveuse.

Il grince à nouveau, le pauvre, et m'afflige
Sa tristesse d'oiseau blessé....

Même s'il était vivant, il ne pourrait voler...
Et moi je n'ai plus de bien-aimée...

COCOȘUL

A ruginit cocoșul de pe casă.
Nu-l mai aud cântând cu veselie.
Azi scârțâie și-un gust amar îmi lasă,
În sufletu-mi bolnav de reverie.

Când strălucea, iluminat de soare,
Mii de culori el risipea pe cer!
Azi scârțâie și-mi pare că îl doare
Și sufletul înțepenit de ger!

De ce mi-o fi acuma milă, oare,
De-acest cocoș de tablă ruginită -
Și jupuit în timp și de culoare -
De parcă chiar mi-aș plânge vreo iubită?!

O, câte-au fost, s-au risipit ca fumul,
Trecând prin viața mea, amăgitoare,
Dar mi-a rămas în suflet doar parfumul
Esenței lor de floare visătoare.

Iar scârțâie săracul și mă doare
Tristețea lui de pasăre rănită...
Chiar de-ar fi viu, n-ar mai putea să zboare...
Și nici eu nu mai am nici o iubită

FIN

ioan17lila@gmail.com

Ioan LILA

CUPRINS

VEZI PASĂREA CUM ZBOARĂ	2
ARS POETICA	3
AZI NOAPTE IN FEREAȘTRA AU INFLORIT SALCIMII	4
BAZARUL VIETII	4
CLAILE DE FIN	5
POEM FARA SUBIECT	5
PLOUA CUMPLIT	6
CATRENE CAUSTICE	6
CE JOC NEBUN ÎNCINGE VÎNTUL.....	6
VARA ESTE ATÎT DE DULCE	7
CE ABISURI COLOSALE.....	7
CÂND IARBA REA	8
CU GREU AM INVATAT SA-TI SIMT.....	8
DACA TU AI FI DIN ZAPADA	8
CIND CERUL S-A LUMINAT PRIMA DATA	9
FECIOARA.....	9
ALUNEC PE O FRUNZA.....	10
ÎN REPUBLICA LITERELOR.....	10
ÎN VISUL MEU	11
UVERTURĂ SIMFONICĂ.....	12
DIN GRĂDINA TA O FLOARE AM VRUT	13
VREAU SĂ TE PLIMB CU TRAMVAIUL, IUBITO	14
SE AUDE-N DEPĂRTARE CUM CADE O SECUNDĂ.....	14
VALS.....	15
IUBITEI MELE.....	16
DIN GRĂDINA TA O FLOARE AM VRUT	16
CE PICIOARE AI FEMEIE	17
TU NU AUZI CUM FULGII DE ZĂPADĂ	17
SE PREGĂTESC COPACII SĂ ÎNFLOREASC IARĂ	18
PRIN LUMEA ASTA MARE TE-AM CĂUTAT, IUBIRE	18
AUZI CUM SE IZBESC FLUTURII DE NOAPTE.....	19
MENUET.....	19
MESTECENI BLÎNZI.....	19
PLUS BELLE LA VIE	20
CIND SIMT CUM TIMPUL VIETII.....	21
EU VIN CA ZEUL.....	21

CINTEC DE PAHAR.....	22
TANGOU.....	22
TE-AM VAZUT ÎN IARBA CRUDA	23
SPAȚIU LIBER DE ANGOASE	23
TU ȘTAI LA MASA TA DE LA FEREAȘTRĂ.....	24
VERSURI ISTERICE.....	25
CLAILE DE FÎN	26
POEM FARA SUBIECT	26
PLOUA CUMPLIT	27
SONETE DISPERATE	27
VOI TRECEȚI STRADA ÎN ZADAR.....	27
SONET ABSCONS.....	28
MAI BINE MĂ NĂȘTEAM.....	28
TI-AȘ CONSTRUI CINDVA O CATEDRALA	29
SĂ FIE VIAȚA MEA O VINĂ	29
EPITAF.....	30
CHATEAU DE THEIX.....	31
NU AM NIMIC DIN LUMEA ASTA	31
AZI NOAPTE-AU ÎNFLORIT SALCÎMII.....	31
FLOAREA TA DEAPAPADIE.....	33
TE LUAM DE MÎNA ȘI NE PLIMBAM	33
TE-AM ZARIT ÎNTR-O GRADINA.....	34
ȚINÎNDU-TE DE MÎNA, PARCA ÎN ZBOR TRECEAM	35
TRUPUL TAU	35
VERSURI ALBE	36
TE CAUTAM PRIN PARCUL.....	36
TE MAI AȘTEPT ȘI AZI.....	37
UN FULG DE PAPADIE DE AI FI.....	41
VERSURI ISTERICE.....	42
« VISAGE »	43
LE COQ	44
COCOȘUL	45
CUPRINS.....	46

